Apie parodą

Kazys Binkis (1893–1942) buvo vienas originaliausių ir neramiausių pomaironinės kartos poetų, mėgęs iššūkius ir eksperimentus, jautęs būtinybę atnaujinti poezijos žodyną, įkvėpęs „Keturių vėjų“ sąjūdį, tačiau nesikratęs ir liaudies švietėjo misijos, ir populiarios eiliuotos žurnalistikos. Jo kūryba daugiažanrė, skirta skirtingo išsilavinimo ir įvairaus estetinio skonio skaitytojams. Jai būdingas vitališkas temperamentas, atidus savo epochos stebėjimas, demokratizmas, dėmesys visų pažiūrų ir socialinių sluoksnių žmonėms.

1920 m. Binkis išleido pirmąjį lyrikos rinkinį „Eilėraščiai“ į kurį sudėjo improvizacijas liaudies dainų temomis („Gėlės iš šieno“, „Dukružėlė“), trioleto forma parašytus grynosios poezijos šedevrus („Utas“), gamtinę lyriką apie šilkasparnius debesėlius, pavasarinę žalumo bangą, užplūstančią laukus. Eilėraščiai tradiciškai dainingi, kupini džiaugsmingos nuotaikos, valiūkiško žaismingumo; juose ryškūs ir nauji lietuvių poetikos poslinkiai – niuansuotas impresionistinis vaizdas, intymios intonacijos, lanksti kalba.

1937 m. Valstybės teatrui įteikė pjesę iš moksleivijos gyvenimo „Atžalynas“. Pjesės tikslas – parodyti pasitikėjimą jaunu žmogumi, nes, pasak Binkio, gero žmogaus negali pakeisti jokios gyvenimo aplinkybės.

Pjesė „Generalinė repeticija“ buvo rašoma 1939–1940 m. sandūroje. „Generalinė repeticija“ parašyta moderniosios dramos ir teatro kalba, sukurta rašytojui orientuojantis į naujausią pasaulio dramaturgijos kontekstą. Sarkazmo ir lyrizmo derinys – vienas originaliausių Binkio pjesės „Generalinė repeticija“ bruožų.

Antrojo pasaulinio karo metais Binkio namuose buvo slepiami žydai, todėl kartu su žmona jis vėliau pelnė garbingą Pasaulio teisuolių vardą.

Poetas mirė 1942 m. balandžio 27 d. nacių okupuotame Kaune.